

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖ παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περίοδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περίοδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 32

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὅπου ὁ λόρδος διδάσκεται δι' ἣν δρεῖα δὲν μετρεῖται μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν χρόνων.

Ἐκείνην τὴν πρώτην ἡμέραν οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔκοψαν δρέμον φοβερόν. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν παλαιὰν πόλιν τῆς Νοα'ιδῶνος, ἀφοῦ διέτρεξαν διάστημα τριάντα περίπου λευγῶν.

Ἐκεῖ, μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Πέτρου, ὅστις εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ δειπνήσῃ καλὰ καὶ χορταστικά, ὁ Γάστων πολὺ φρονίμως ἐξέλεξεν ἐν ξενοδοχείῳ μετρίου ἐξωτερικοῦ, κείμενον εἰς μίαν μεγάλην πλατεῖαν ἀπέναντι τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἤξιζεν ἄλλως τε καλλίτερα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του. Διότι μίαν ὥραν μετὰ τὸν ἐρχομὸν των, εὐρίσκοντο τοὺς τρεῖς ἡρώας μας τραπεζοκαθισμένους εἰς τὴν ἐπάνω αἴθουσαν ἐμπρὸς εἰς πλουσιοπάροχα φαγητά.

Ὁ Γάστων, ἀπὸ πολλῆς ὥρας χορτασμένος, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθύας σκέψεις. Ὁ Πέτρος ἐπετίθετο ἐναντίον μιᾶς τεραστίας γαβάθας μὲ κυνήγι. Ἐξαφνα ὁ Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐκύτταζεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Μᾶ, ἐπῆραν τὸ κατόπιν! ἐφώνησεν εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς του. Νὰ ὁ ἄνθρωπος τοῦ πανδοχείου τοῦ Λευκοῦ Ἰπποῦ!

Καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς, ὄρθιον εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατεῖας, ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν τὰς διαφόρους οἰκίας τῆς.

— Εἶσαι βέβαιος, Φραγκίσκε, ὅτι εἶνε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος;

— Βεβαίωτος, ἐπειδὴ ἔχει τὴν πεποίησιν ὅτι μᾶς εἶνε ἄγνωστος, δὲν ἤλπιζε διόλου τὴν στολὴν του.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μᾶς εἶνε χρησιμώτατον νὰ γνωρίσωμεν καὶ οἱ τρεῖς τὸ πρόσωπόν του.

— Φύλαξε ἐσὺ τὸ γράμμα, Φραγκίσκε, ἐπρόσθεσεν ὁ Γάστων, τείνων τὸν φάκελλον πρὸς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του θὰ ἐπιστρέψωμεν ἀμέσως. Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ζητήσῃ νὰ πιασθῇ μαζί μας,

«Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐν τῷ ἅμα ἐξιφύλλκησαν.» (Σελ. 250, στήλ. α'.)

προτιμῶ νὰ μὴ το κρατῶ ἐπάνω μου. Ἐσὺ, Πέτρε, θά με συνοδεύσῃς, διὰ ν' ἀναγνωρίσῃς, ἐν ἀνάγκῃ, καὶ σὺ τὸν ἐχθρόν μας.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Φραγκίσκος, ἤρχισε νὰ σκέπτεται βαθύως, ἐνῶ συγχρόνως ἐκύτταζε καλὰ τὸν σπουδαῖον ἐκείνον φάκελλον.

Καὶ χωρὶς ἄλλο, αἱ σκέψεις του τὸν ὠδήγησαν εἰς μίαν καταπληκτικὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ ἄνευ ἀναβολῆς, διότι ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ κλείσῃ μὲ τὸν σύρτην τὴν θύραν. Ἀφοῦ ἔκαμε τοῦτο, ἔκυψεν ἐπάνω εἰς τὸ βασιλικὸν γράμμα καὶ ἐξετέλεσεν ἐπ' αὐτοῦ διαφόρους ἐπεξεργασίας, τόσον λεπτὰς ὅσον καὶ μυστηριώδεις.

Δὲν εἶχε προφθάσῃ καλὰ-καλὰ νὰ τας τελειώσῃ, ὅταν ἤκουσε νὰ κρούουν τὴν θύραν ἣσαν οἱ δύο μεγαλήτεροι ἀδελφοί του, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφαν.

Εἶχαν ἀπουσιάσῃ μισὴν ὥραν τὸ πολὺ, ἀλλὰ αὕτῃ ἡ μισὴ ὥρα ἦτο γεμάτη ἀπὸ συμβάντα.

Φθάνοντες εἰς τὴν πλατεῖαν, ὁ Γάστων καὶ ὁ Πέτρος παρετήρησαν, ὅτι ὁ ἄγνωστος εἶχε ὀπισθοχωρήσῃ ἕως τὸν τοῖχον τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, καὶ ὅτι ἐστέ-

κετο τώρα εἰς τὴν σκιὰν ἐνδὸς τῶν ἀντερείσμάτων, εἰς τὴν εἴσοδον ἐνδὸς στενοῦ δρομίσκου, ὁ ὁποῖος, παραπορευόμενος τὴν πλευρὰν τῆς ἐκκλησίας, διέρχεται ὑπὸ μίαν παλαιὰν ἐπαλξιὴν τὴν στοάν.

Μὲ τὸ ἀδιάφορον βᾶδισμα ἀνθρώπων, ποὺ κάμνουν τὸν περιπάτον των, οἱ δύο φίλοι μας ἐπροχώρησαν

σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἐσώκωνεν ἀπὸ ἐπάγων τὰ μάτια ὅπως το εἶχεν εἰπῇ ὁ Φραγκίσκος, αὐτὸς ἦτο πραγματικῶς ὁ λόρδος τοῦ Φονταίνε-δελῶ.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἀνεγνώρισε τοὺς δύο ἀδελφούς, ὅταν ἐφθασαν πλησίον του,

χάρης εἰς τὴν περιγραφὴν, τὴν ὁποῖαν τοῦ εἶχε κάμῃ ὁ μάστορ-Χάνσπαχ. Ἐρριψε τότε δὲν βλέμμα πρὸς τὰ βῆθη τοῦ δρομίσκου. Κατόπιν, εὐχαριστημένος βεβαίως ἀπὸ ὅ, τι εἶχε δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ μ' ὅλον τὸ πυκνὸν σκότος, ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν σκιάν καὶ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς δύο φίλους μας.

— Κύριοι, εἶπε, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ ἔσσαν ἡμποροῦσε καλλίτερα τὴν ἀρκετὰ καταφανῆ ἀ γλικὴν προφορὰν του, εἰμφορεῖτε νὰ μου υποδείξετε κανὲν καλὸν ξενοδοχεῖον εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλιν; Ὑποθέτω ὅτι καὶ σεῖς, καθὼς ἐγώ, εἰσθε ταξειδιῶται καί, ἀπὸ τὴν ὅψιν σας, συμπεραίνω ὅτι χωρὶς ἄλλο ἔχετε εὖρη καλὸν κατάλυμα καὶ καλὴν τραπέζιν. Μόνον ἀπὸ τὰ ὠραία χρώματα καὶ μόνου τοῦ εὐπατρίδου ἀπ' ἐδῶ, (καὶ ἐκύτταξε τὸν Πέτρον μὲ ὕψος γεμάτων ἀπὸ προπέτειαν), μαντεύω ὅτι ἔχει δειπνήσῃ πολὺ καλά... Παραπολὺ καλά ἴσως! ἐπρόσθεσε μὲ περιπαικτικὸν τόνον, ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ Πέτρου ν' ἀνάπτη ἀπὸ τὸν θυμὸν μὲ αὐτὴν τὴν ὑβριστικὴν φράσιν.

Μετὰ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις τοῦ ξένου, τὰ μάγουλα τοῦ νέου ἔγιναν βυσσινίχρωμα.

— Κύριε αὐθάδῃ, ἐπιθύρῃς μὲ τόνον φοβερὰ ἄγριον, δὲν εἰς ἑὺρῳ ἂν ἐδείπνησα παραπολὺ καλά ἀπέψῃ; ἀλλὰ θὰ σὰς κάμω, ἐδῶ κι' ὅλας, ἐσὰς, νὰ μὴν ἔχῃς τε τοῦ λοιποῦ ὀρεξιν γιὰ δεῖπνο...

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐν τῷ ἄμα ἐξίφουλησαν.

— Μὰ τὴν ὀργή! καλά το ἔλεγα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀγγλος ὁ ἄξιος εὐπατρίδης μας ἀπ' ἐδῶ πᾶσι νὰ σκάσῃ τοῦ χρειάζεται μιὰ μικρὰ ἀφαίμαξις.

Καὶ ὑποχωρῶν δύο βήματα, ἐνῶ ὁ Πέτρος τοῦ ἐπετίθετο μὲ τὸ ξίφος ὑψηλά, τοῦ ἔδωκε μιάν σπαθίαν διαμπαξί. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἀπέκρουσε τὸ κτύπημα μὲ θαυμασίαν ἀκρίβειαν.

Ὁ Γάστων, ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ οὐδέτερος, ἀνέμενε τὴν ἐκβασιν τῆς μάχης μὲ ἡρεμίαν, διότι εἶχε πεποιθῇσιν εἰς τὴν ἔντακτον ἐπιδεξιότητα καὶ δύναμιν τοῦ δευτεροτόκου ἀδελφοῦ του.

Ἐν τούτοις ὁ λόρδος ἠλλαξεν ἀμέσως τακτικὴν ἔπαυσε νὰ προσβάλλῃ καὶ ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς στοᾶς, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἐρρωμένως τοῦ ἐπετίθετο.

Ἐξαφνὰ ὁ Ἀγγλος ἐσφύριξε μὲ ἀλλόκοτον τρόπον, καὶ ἀπὸ τὴν σκιάν τῆς θύρας, ἐξώρμησεν τρεῖς ἑνοπλοὶ ἄνδρες καὶ ἐπέπεσαν ἐναντίον τοῦ δευτεροτόκου τῶν Ἑστιάκων. Ἀμέσως ὁ Γάστων ἐξιφούλησεν καὶ ἤρχισε νὰ σπαθοκοπᾷ δραστηριώτατα παρὰ τὸ πλεῦρόν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ ἄγων ὑπῆρξε ζωηρὸς καὶ σύντομος. Μετὰ μιάν στιγμὴν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπι-

τεθέντας, μὲ τὸν βραχίονα διατρυπημένον ἀπὸ τὴν λεπίδα τοῦ Γάστωνος, ἄφινε νὰ πῶσιν τὸ ὄπλον του καὶ το ἔβαλε στὰ πόδια. Τὴν ἐπομένην στιγμὴν, ὁ Πέτρος, μὲ ἕνα τρομερὸν ἀνάστροφον σπαθισμὸν, ἔσχιζε τὸ κρανίον τοῦ δευτέρου μαχαιροβγάλτη, ἐνῶ ὁ Γάστων ἀντιμετώπιζε τὴν αὐτὸς μὲ τὴν σειράν του τὸν Ἀγγλον κατὰσκοπον.

Ἀν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν τρίτον ἀκόλουθον τοῦ λόρδου, αὐτὸς ἐδοκίμασε νὰ μαχαιρώσῃ τὸν Πέτρον εἰς τὴν ράχιν. Ἀλλ' ὁ ρωμαλέος νεανίας εἶχε τὸν νοῦν του ἤρπασε τὸν ἀχρεῖον ἐκείνον ἀπὸ τὸν λαίμῳ, καὶ τὸν ἐτίναξε βιαίως ἐπάνω εἰς μιάν πεζούλαν τοῦ δρόμου, ὅπου ὁ ἄθλιος ἔμεινεν ἐξηπλωμένος, μισοσκοτωμένος ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ κτύπου.

Μένον ἀπὸ τὴν συμφορὰν τοῦ λόρδου ἦτο ἀκόμη ὀρθιος.

— Ἀφισέ μου! τον βαρῶνε, σὲ θερμο-παρακαλῶ! ἐβροντοφώνησεν ὁ Πέτρος.

Ὁ λόρδος ὅμως, ὠθούμενος ἀπὸ τὸν Γάστωνα, εἶχεν ἀναβῇ ὀπισθοβατῶν τὰ τρία ἐξωτερικὰ σκαλοπάτια μιᾶς χαμηλῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας καὶ ἔξαφνα, ἐνῶ ὁ Γάστων τοῦ κατέφερεν ἕνα δεξιὸν σπαθισμὸν ἀκαταμάχητον, ἡ χαμηλὴ θύραν ὑπεχώρησεν ὀπισθὲν τοῦ ὁ λόρδος ἐξηφανίσθη ἐντὸς τῆς οἰκοδομῆς, ἐνῶ τὸ σπαθί τοῦ Γάστωνος ἐσπᾶξε κι' ἐγένετο κομμάτια ἐπάνω εἰς τὰ σίδερα τῆς θύρας ποὺ ἐκλείσθη.

— Δὲν εἶνε δυνατόν οὔτε νὰ διανοηθῶμεν νὰ καταδιώξωμεν αὐτὸν τὸν ἄνδρον μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶπεν ὁ νέος βαρῶνος πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Πίστευσέ με, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου ὁ Φραγκίσκος θὰ μᾶς περιμένῃ καὶ θ' ἀνησυχῇ πολὺ. Ἡ ἐπιτυχία μας εἶνε ἀρκετὰ ἐνδοξος διὰ σήμερον, καὶ ὁ κατὰ σκοπος ἔμαθε τώρα τί εἶδους ἄνθρωποι εἴμεθα.

— Μὰ τὸ αἶμα τοῦ θυμοῦ! ἀπήντησεν ὁ Πέτρος ἄμα ὁ ἐξάδελφός μας ἄρχων Ἀρτανιάν μᾶθῃ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, πιστεύω ὅτι θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ἀπὸ ἡμᾶς καί, ἀπὸ σήμερον, γὼ λογαριάζω ὅτι ἀνήκομεν κι' ὅλας εἰς τὴν ἰδιαίτεραν ἀκολουθίαν του.

(Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἀρμ.]

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἄφινε τὴν πεταλούδα
Μὲς τὸν κήπον νὰ χαζεύῃ
Μὴ ζηλεύῃς τὴ χαρὰ τῆς,
Τὴ ζωὴ τῆς τὴν τρελλήν.
Σὺ τῇ μέλισσᾳ μιμήσου
Ποῦ τὸ μέλι τῆς μαζεύει
Κι' ὠφελεῖται μοναχῇ τῆς
Καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΞΟΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΒΑΙΩΣ τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀναγινώσκουν τὴν παρούσαν μου εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὰς ἐξετάσεις των, ἀφοῦ εἶδαν τοὺς κῆπου των ἀνταμειβόμενους μ' ἐν ἄριστα ἢ μ' ἐν ἁλίαν καλῶς, ἀφοῦ ἐπρόξενησαν εἰς τὸν ἑαυτὸν των καὶ εἰς

τοὺς γονεῖς τῶν τόσῳ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν, ἀπῆλθον τῶρα διὰ νὰ ἡσυχάσουν, ἄλλος εἰς τὴν δροσόλουστον παραλίαν του, ἄλλος εἰς τὸ αὐροχαρὲς βουνόν του, ἄλλος εἰς τὴν πρασίνην πεδιάδα του, — καὶ ἄλλος εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τὸ βουνόν, εἰς τὴν πεδιάδα, ὅλα μαζί, διότι αὐτὸς, εὐτυχέστερος, δὲν στέκεται πολὺ εἰς ἕνα μέρος, ἀλλὰ διέρχεται τὸ καλοκαίρι του ταξειδεύων.

Τί εὐτυχία ἡ ἐξοχή! Ἐν ἑκατὸν ἔχει: ὅτι, ὅπως καθεὺν εὐτυχία, διαρκεῖ ὀλίγον. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε μεγάλη εὐτυχία. Διὰ τοῦτο βλέπομεν ὅσους παραθερίζουν εἰς ἐξοχήν, νὰ θέλουν νὰ παρατείνουν τὴν διαμονὴν των καὶ τὴν εὐτυχίαν των ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον. Ἐρχεται τὸ φθινόπωρον, ἀρχίζουν αἱ βροχαί, αἱ θύελλαι, τὸ ψῦχος πολλάκις, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη μένουν. Θὰ ἤρχοντο νὰ ἡμποροῦσαν νὰ ἔμειναν καὶ τὸν χειμῶνα. Κανὲν ἀπὸ τὰ θέληγτρα, τὰ ὁποῖα τοῖς παρέχει ἡ πόλις, δὲν εἶνε ἱκανὸν ἀντικαταστήσῃ ἐν μόνον θέληγτρον τῆς ἐξοχῆς. Κ' ἔχουν δίκαιον νὰ σκέπτονται οὕτω. Διότι ἐπὶ τέλους τί εἶνε τὰ θέληγτρα τῆς πόλεως, αὐτὰ τὰ πολυύμνητα δῶρα τοῦ πολιτισμοῦ: Τεχνηταὶ καὶ ψευδεῖς ἀπομιμήσεις τῶν θέληγτρων τῆς φύσεως!

Ποῖον γλύκισμα, ποῖον παγωτὸν τοῦ πλέον φημισμένου ζαχαροπλαστείου, ἀξίζει ὅσον ἐν ὁπωρικὸν ὄριμον καὶ δροσερόν, δρεπόμενον ἀπὸ τὸ δένδρον του! Ποῖα ὀρχήστρα, ποῖον ἄσμα εἰμπορεῖ νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν μουσικὴν μιᾶς πρωτῆς συναυλίας πτηνῶν ἢ μιᾶς νυκτερινῆς μονωδίας ἀηδόνος! Τί ἀξίζει τὰ καλλίτερον πᾶρον τῆς πόλεως, μὲ τὸ ψεῦτικόν του σπήλαιον, τὰ σιντριβανία καὶ τὴν κανονικὴν κουρευμένην πρασι-

νάδαυ του, — ἐμπρὸς εἰς τὸ δάσος τὸ ἀργέρον, τὸ γεμάτον μεγαλοπρέπειαν; Καὶ τοῦ τελειότερου θεάτρου ἢ σκηνῆς, τί εἶνε ἐμπρὸς εἰς μιάν φυσικὴν σκηνογραφίαν, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ θαυμάζομεν εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐξηπλωμένοι κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον, εἰς μαλακὸν στρώμα βρύων καὶ χλόης;

Ὡ ναί, ὅσοι ἔχουν τὸ ἀτύχημα νὰ μὴν ἡμποροῦν νὰ ἐξέλθουν τὸ θέρος ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς πόλεως, ἄλλο δὲν κάμουν παρὰ νὰ ποζήτουν ὀλίγην ἐξοχήν, κι' εὐχαριστοῦνται ἔστω καὶ μὲ τὰ ἴχνη τῆς, ἔστω καὶ μὲ τὰς ἀπομιμήσεις. Ἐχουν ἡλεκτροκινήτους ἀνεμιστήρας, διὰ νὰπομιμοῦνται τὰς αὔρας τοῦ βουνοῦ. Κρουνουν τὸ νερόν των μὲ πάγον τεχνητόν, διὰ νὰ τοῖς ὑπενθυμίσῃ τὴν δροσερότητα τῆς πηγῆς ἢ τοῦ πηγαδιοῦ. Ἐχουν μέσα εἰς τὴν πόλιν μικρὰς τεχνητάς ἐξοχάς, ὅπως τὸ Ζάππειον, ὅπου διέρχονται τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ αἰμοῦ μεταφέρονται δι' ὀλίγον εἰς τὸ Φάληρον ἢ εἰς τὴν Κηφισίαν καὶ ἐπιστρέφουν μὲ τὴν αὐταπάτην ὅτι... παρεθέρισαν εἰς τὴν πολυπόθητον ἐξοχήν.

Τί τὰ θέλετε! Ἄν ἡ ζωὴ τῆς πόλεως εἶνε ἡγετική, εἶνε διότι προσπαθεῖ ὅπως σὰς εἶπα, νὰπομιμηθῇ τὴν φυσικὴν ζωὴν τῆς ἐξοχῆς. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινή, ἡ ὠραία ζωὴ. Μὴ λησμονήτε ὅτι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐξοῦσαν εἰς τὴν ἐξοχήν—ὅλη ἡ γῆ ἦτο τότε ἐξοχή,—καὶ ὅτι αἱ πόλεις εἶνε σχετικῶς νεώτερον ἐπινόημα. Διὰ τοῦτο ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, μέσα εἰς τὰς πόλεις, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ τρόπου τινὰ ὡς φυλακισμένον, ἢ δὲ χαρὰ του καὶ ἡ εὐτυχία του εἶνε ὁσάκις τοῦ δίδεται εὐκαιρία νὰ δραπέτεύῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ ζῇ ἐλεύθερος εἰς τὸν κόσμον, δηλαδή εἰς τὴν ἐξοχήν.

Εἰς τὴν ἐξοχήν τρέντι αἰσθάνεται κανεὶς ὅλην του τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἐκεῖ μόνον εἰμπορεῖ νὰ ζῇ ὅπως θέλει. Καταργεῖ τοὺς τύπους, τὰς συνηθείας, τὴν ἐθιμοταξίαν τὴν βασανιστικὴν. Εἰμπορεῖ νὰ τρέχῃ ἀτμηλὲτος, ἡμίγυμνος, ξεσοκούφωτος, ξυπόλυτος. Τίποτε δὲν τὸν δεσμεύει, (ἂν, ἐννοεῖται, ἡ ἐξοχή του εἶνε ἀληθινὴ ἐξοχή, καὶ ὅχι θερινὸν κέντρον, πολυάνθρωπον καὶ πολιτισμένον, δηλαδή πόλις μετρημένη.) Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία δὲν εἶνε βέβαια τὸ μικρότερον θέληγτρον τῆς ἐξοχῆς. Καὶ μόνον αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ κάμνῃ τερπνὴν καὶ θελητικὴν ἀκόμη καὶ τὴν ἐξοχήν ἐκείνην ποῦ δὲν θὰ εἶχε ἄφωνα τὰ ἄλλα θέληγτρα,—τὰ δένδρα, τὰ δάση, τὰ νερά, τὰ πουλιά.

Βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου τὰ παιδιὰ τῆς γειτονείας, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνυπόφορη ζέστη τῆς πόλεως ἀναγκάζει νὰ βγαίνουν εἰς τὴν αὐλὴν ἢ εἰς τὴν

δρόμον ἀκατάστατα καὶ ἀτμηλῆτα. Μερικά, ξεκάλτωτα, σύρουν μετὰ βίας παντοφύλας. Ἐχουν βγάλλῃ τὴν βλοῦζαν των καὶ φοροῦν μόνον μιάν φανέλλαν, ποῦ ἀφίνει τοὺς βραχίονας καὶ τὴν τράχηλον γυμνά. Τρέχουν καὶ παίζουν εἰς τὴν σκιάν, καὶ εἶνε τὸ σῶμά των ἰδρωμένον, καὶ τὰ μαλλιά των μουσκέδι. Ἄ, δὲν εἶνε καθόλου εὐτυχισμένα. Ἡ ἀτμηλὴσία των δὲν ταιριάζει εἰς τὴν πόλιν, καὶ φανερώνει πόθον, νοσταλγίαν ἐξοχῆς. Ἀλλ' εἶνε πτωχὰ παιδιὰ... Οἱ γονεῖς των δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ τὰ στείλουν εἰς τὴν παραλίαν ἢ εἰς τὸ βουνόν... Πῶς θὰ σὰς ἐξήλυσαν, ἂν σας ἔδλεπαν, ἂν σας ἐφαντάζοντο μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν σας! Καὶ εἶνε νὰ μὴ σας ζηλεύῃ κανεὶς, ποῦ ἔχετε τὸν τρόπον νὰ περνᾶτε τοὺς φλογεροὺς αὐτοὺς μῆνας εἰς ἕνα παράδεισον;... Ἀλλ' ἡ εὐτυχία δὲν πρέπει νὰ σὰς κάμνῃ ἐγωιστὰς. Ξεύρετε τί γίνεται εἰς ἄλλους τόπους, πλέον πολιτισμένους ἀπὸ τὸν ἰδίον μας; Τὰ πλούσια παιδιὰ συνεισφέρουν διὰ νὰ πηγαίνουν καὶ τὰ πτωχὰ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχήν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνήσετε: Εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας εὐεργεσίας!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΕΥΓΕ, ΓΡΑΤΕΙΒΑΛΛΑ!

— Δῶσέ μου τὲς δέκα πεντάρες μου, Πέτρογιάννη, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, καθὼς ἐπήγαιναν πρὸς τὸ μέρος τοῦ θεάτρου. Θέλω νὰ τὰς ξοδέψω ὅπως μ' ἄρεσει ἐμένα.

— Κι' ἂν τα χάσῃς, τὰ λεπτὰ;

— Κύτταξέ πρώτα ποῦ θὰ τα βάλω...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ἄκραν τοῦ περιφύμου μανδουλίου τῆς.

Ὁ Πετρογιάννης τῆς ἔδωκε τὸ ἀσημένιον μισόφραγχο καὶ αὐτὴ το ἔδεσε κόμβον εἰς τὸ κάτωπερο μανδουλάκι τῆς.

« Πρῶτη θέσις λεπτὰ 25. Δευτέρα θέσις: λεπτὰ 15. Τρίτη θέσις, ὁρθεῖ: λεπτὰ 5. » ἐδίδαξεν ὁ Πετρογιάννης ἄλλην μιάν φορὰν, ἐμπρὸς εἰς τὸ πρόγραμμα.

— Ἐγὼ θὰ πάρω πρώτη θέσι, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Εἴσαι στὰ καλά σου; πέντε πεντάρες μονομιάς! Δέν θὰ σου μείνουν παρὰ ἄλλες πέντε πεντάρες, ἐνῶ μὲ μιὰ πεντάρᾳ μπορούμε νὰ χωρῇ τὴν ἰδίαν διασκεδάσει.

— Χαράς το! Ὅρθε! πίσω ἀπὸ ὅλους, καὶ μὴ μας ἀφίνουν οὔτε νὰ βλέπωμε οὔτε ν' ἀκούμε... Γιὰ φαντᾶ σου νὰ στέκεσαι πίσω ἀπ' τὴ Στάματα; ἢ νὰ χῆς τὸν Πετράκη ἐμπροστά σου;

ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς πρώτης, στὴν πρώτη σειρά, κοντὰ-κοντὰ στοὺς θεατρίνους.

— Καὶ στὲς θεατρίνες; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, μαντεύων τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἐννοεῖται! δὲν θέλω νὰ χάσω οὔτε μιὰ λέξι, οὔτε ἕνα κίνημά τους.

— Οὔτε ἕνα βλέμμα; ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ ὁ ἀδελφός.

— Οὔτε ἕνα ἀνοιγόκλεισμα τῶν ματιῶν, ἐπρόσθεσεν ἐκείνη. Καί, ἂν δὲν θέλῃς μαζί μου, σ' ἀφίνω καὶ πηγαίνεις ὁρθὸς τρίτῃ θέσι... δηλαδή ὅχι, δὲν σ' ἀφίνω, εἶπεν ἀλλάζουσα γνώμην, θὰ εὐχαριστηθῶ λιγώτερον, ἅμα δὲν σ' ἔχω δίπλα μου. Ἐρχεσαι λοιπὸν πρώτη θέσι; ἡρώτησε μὲ χαϊδευτικὸν τόνον.

Καί, ἐπειδὴ ἐκεῖνός το ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους, ἡ Μαργαρώ ἐπροχώρησεν ἐμπρὸς. Πρῶτη καὶ καλλίτερη, αὐτὴ ἀπὸ ὅλο τὸ χωριό, ἀνέβη τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξέδρας.

— Δύο πρῶτες τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν, ἐφώναξεν ἐμπρὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, πρὸς τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐκάθητο εἰς τὴν εἴσοδον.

Τῆς ἔδειξαν ποῦ ἦτον ἡ πρώτη θέσις. Καί, καθὼς ἐκείνη ἔλυνε τὸ μανδύλι τῆς διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν θέσιν τῆς, ὁ ἄνθρωπος τῆς εἶπε:

— Πληρόνουν μέσα, ἅμα καθήσουν...

Ἡ Μαργαρώ ἐμβῆκεν εἰς ἕνα διάδρομον, κι' ἐπήγε καὶ ἐκάθησε καταμεσῆς εἰς τὴν πρώτην σειράν, σάν ἐπίτιμος πρόεδρος. Ἡ αἴθουσα ἦτο ἀκόμη ἐντελὲς ἄδεια.

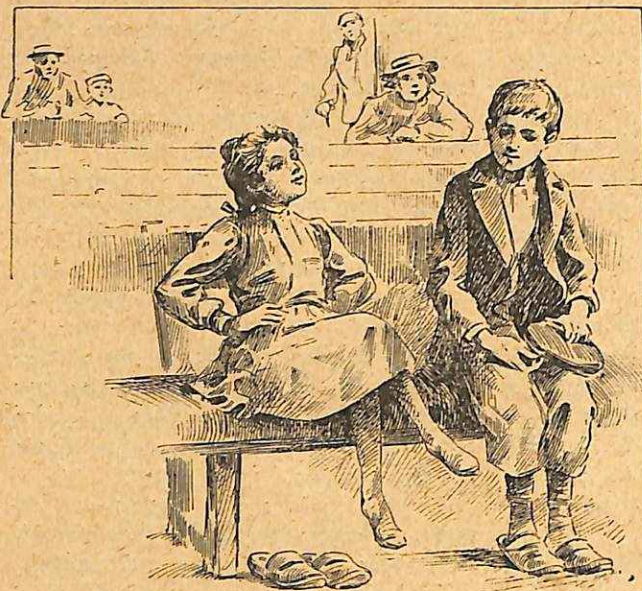
— Ἀκουσέ με, Μαργαρώ, τῆς εἶπε σιγὰ-σιγὰ ὁ ἀδελφός τῆς, ἐνῶ τὴν ἐσύρην ἀπὸ τὸ μανίκι, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφθανε καὶ ἄλλος κόσμος δὲν εἶνε ἡ θέσις ποῦ μας ταιριάζει, κι' ἐγὼ θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ.

— Καὶ διατί, σὲ παρακαλῶ... Μήπως αἱ πέντε πεντάρες μου δὲν ἀξίζουν, φαίνεται, ὅσο αἱ πέντε πεντάρες τῶν ἄλλων; Ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλά ἐδῶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μείνω, καὶ μένω.

Καλοκαθίζει λοιπὸν ἡ μικρούλα εἰς τὸν βελουδένιον πάγκον μὲ τὰ χρυσὰ κρόσια καὶ ἀκουμβᾷ καλὰ τὴν ράχιν τῆς διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὰ δικαιώματά τῆς ἐπὶ τῆς κατοχῆς του. Συγχρόνως, ὁ ἀδελφός τῆς κάθεται, σάν στενοχωρημένος, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πάγκου, μὲ χαμηλωμένην τὴν μύτην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνασηκωμένην μυτίσαν τῆς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ὅλα τὰ ἐπιθεωρεῖ ὀλόγυρά τῆς.

Μετ' ὀλίγον γεμίζει ἡ αἴθουσα ἄλλα πολλοὶ ἀλλάζουν θέσεις, διότι αἱ δευτεραί θέσεις δὲν εἶνε ἀναπαυτικαὶ καὶ αἱ τρίται ἀκόμη ὀλιγώτερον. Καὶ ἀπὸ αὐτὸ ὁ θίασος εὐρίσκει ὄφελος ἰδοὺ διατί ἀπληρόνουν μέσα, ἅμα καθήσουν.

— Κυρίες και κύριοι! . . . ή δε-
σποινίς Γρατσιέλλα θα περάσει από τας
θέσεις σας να εισπράξῃ τὰ εἰσιτήρια!
λέγει ένας θεατρίνος, τὸν ὁποῖον ἀνα-
γνωρίζει ἀμέσως ὁ Πετρογιάννης ὡς τὸν
πρὸ ὀλίγου εὐεργέτην του.

« Καλοκαθίζει λοιπὸν ἡ μικρούλα... » (Σελ. 251, στήλ. γ'.)

Ἀμέσως ἐνεφανίσθη ἡ μικρούλα χο-
ρεύτρια. Ἐκρατοῦσε μὲ τὸ ἓνα χέρι ἓνα
σακκουλάκι τριανταφυλλί καὶ μὲ τὸ ἄλλο
κάτι χαρτονάκια μὲ ἀριθμοὺς ἐπάνω.
Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ δε-
σποινίς Γρατσιέλλα ἔρριψε προσεκτι-
κά τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν τρίτην
θέσιν, ἐκύτταξε καλὰ ὅλους τοὺς θεα-
τάς, καί, φαίνεται, δὲν εἶδεν ἐκεῖ αὐ-
τοὺς ποὺ ἐζητοῦσε, διότι μὲ περίλυπον
ὕφος διηυθύνθη πρὸς τὴν πρώτην θέσιν
ν' ἀρχίσῃ τὴν εἰσπράξιν. . .

Τὸ πρῶτο χέρι, τὸ ὁποῖον της ἔτει-
νεν ἓνα νόμισμα, ἦτο τὸ χέρι της Μαρ-
γαρῶς ἡ μικρὴ χορεύτρια της ἐχαμο-
γέλασε γλυκὰ, ἐπῆρε γρήγορα-γρήγορα
τὸ νόμισμα διὰ νὰ δείξῃ τάχα ὅτι τὸ
εἰσπράττει, καὶ μὲ ταχυδατυλουργικὴν
ἐπιτηδεύτητα τὸ ἔβαλε πάλιν εἰς τὴν
παλάμην της Μαργαρῶς ἀτενίζουσα αὐ-
τὴν μέσα στὰ μάτια ἔπειτα της ἐνε-
χείρησεν ἓνα χαρτονάκι καὶ ἐπρόσθεσεν:
— Εὐχαριστῶ.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα,
ὥστε κανεὶς, οὔτε ὁ Πετρογιάννης δὲν
εἶδε τίποτε· δι' αὐτὸ ἔδωκε τὸ νόμισμά
του καὶ αὐτὸς διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν θέ-
σιν του.

— Εἶπε πληρωμένη, τοῦ εἶπεν ἡ χο-
ρεύτρια, ἐνῶ τοῦ ἐνεχείριζε τὸ χαρτο-
νάκι του.

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν Μαργαρῶν, διὰ νὰ
δηλώσῃ τάχα ὅτι αὐτὴ εἶχε πληρώσῃ
καὶ διὰ τοὺς δύο.

Ἡ Μαργαρῶ ἔρριψε πρὸς τὴν χο-
ρεύτριαν ἓν βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐξέφρα-

ζεν ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην της, ἡ
ὁποία ἔπρεπε νὰ μείνῃ κρυφὴ, καὶ ἔ-
σπρωξε μὲ τὸν ἀγκυλῶνά της τὸν ἀδελ-
φόν της.

— Ἐκατάλαβες, Πετρογιάννη; τοῦ
εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν.

— Ἐκατάλαβα. . . .
Εἶδα πῶς σου ἔκαμε ἓνα
φιλικὸ νευρατάκι.

— Ὅχι, δὲν εἶν' αὐ-
τό... δηλαδή... αὐτὸ ἦ-
τανε, καὶ κάτι ἄλλο
μαζί. Θὰ σοῦ το ἐξηγή-
σω· μὰ, σούτ'... ὄχι τώ-
ρα!

Ὅταν ἡ μικρὴ χο-
ρεύτρια ἐτελείωσε τὸν
ῥυθὸν της διὰ τὴν εἰς-
πράξιν, ἡ αὐλαία ἐση-
κώθη καὶ ἡ παράστασις
ἤρχισε.

Δὲν ἔπαιξαν τὸν Κον-
τορεθιούλην. Εἶχαν ἄλ-
λῃ τὸ πρόγραμμα, καὶ
ἔπαιξαν τὴν Κοκκίνο-
σκουφίτσα, ὅπου δὲν ἐμ-
φανίζεται Δράκος, ἀλλὰ
ἓνας Λύκος ἐπάνω εἰς
τὴν σκηνήν. Καὶ φυσικὰ

ἡ μικρούλα χορεύτρια ἦτο ἡ Κοκ-
κίνοσκουφίτσα. Ἀλήθεια, τί εὐμορφὴ
ποῦ ἦτο μὲ τὴν κοντὴ φουστίτσα της,
ποῦ εἶχε χρῶμα παπαρούνας! Τὸ σκου-
φάκι της, κόκκινο ἐπίσης, βαλμένο στρα-
βά στὸ πλάγι, ἄφινε νὰ ξεχειλίζουσι ὁ-
λόγυρά του σὰν φωτεινὸ στεφάνι τὰ
σγουρά μαλλιάκια της, καὶ πίσω μακρὺς
πλεξοῦδες, ποῦ ἔπεσαν ἔως τὴν μέσην
της. Ἡ Γρατσιέλλα ἦτο χαριτωμένη!

Ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὴν
σκηνὴν μὲ αὐτὴν τὴν στολήν,
καὶ πρὶν προφέρῃ μίαν καὶ μό-
νην λέξιν, τὰ χειροκροτήματα
ἀντήχησαν. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀντα-
μοιβὴ της διὰ τὰ ὠραῖα γυμνά-
σματα, τὰ ὁποῖα εἶχε ἐκτελέσῃ
μὲ τόσην χάριν τὸ πρῶν, καθὼς
καὶ ἐνθάρρυνσις δι' ὅσα ἐπρόκει-
το νὰ γίνουσι κατόπιν.

Ἐδέχθη τὰς ἐπευφημίας τῶν
θεατῶν μὲ πολλὴν ἀνείσιν καὶ
ἀφέλειαν, σὰν νὰ ἦτο πρὸ πολ-
λοῦ συνηθισμένη εἰς αὐτὴν τὴν
ἐνδειξὴν τῆς συμπαθείας. Ἐχαί-
ρειτος πρῶτα μὲ τὴν κεφαλὴν,
καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ τὰ χειροκρο-
τήματα δὲν ἔπαυαν, ἔκλινε βα-
θέως πρὸς τὴν γῆν, διὰ νὰ κά-
μῃ τὴν μεγάλην ὑπόκλισιν·
ἐκρατοῦσε μὲ τὸ ἓνα της χέρι τὸ
καλαθάκι μὲ τὸ σκέπασμα, ὅπου
περιείχοντο τὸ βάζακι μὲ τὸ
βούτυρο καὶ ἡ γαλέττα τοῦ πα-
ραμυθοῦ, καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέ-
ρι τὸ φουστάνι της, τὸ ὁποῖον

ἐτέντονεν ἀνοικτά, καθὼς ὑπεκλίνετο.
Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τόσο νόστιμα, καὶ
ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα ἦτο τόσο εὐμορ-
φο κοριτσάκι, ὥστε ἀπὸ τὴν πρώτην
στιγμὴν κατέκτησε τὸ ἀκροατήριον. Καί,
μ' ὅλον που ἦτο ἀνυπάκουον κορίτσι...
εἰς τὸ δρᾶμα. . . . ὅταν ἄφισε χάμω
καταμεσῆς στὸ δάσος τὸ χαρτί, ὅπου
ἦτο τυλιγμένη ἡ γαλέττα καὶ τὸ βάζο
μὲ τὸ βούτυρο, διὰ νὰ κόψῃ λουλουδά-
κια, κανεὶς δὲν ἐθύμωσε μαζί της. Καὶ
ὅταν ἤρχισε νὰ κυνηγᾷ τὰς πεταλοῦδες
καὶ νὰ τραγοῦδῃ μὲ τὴν γλυκεῖα φω-
νούλα της:

Θὰ πιάσω τὴν πεταλοῦδίτσα,
Ποῦ εἶν' ὡμορφὴ, δίχως κεντρί. . .
πάλιν της ἐφώναζαν εὐγε!

Τὴν ἔβλεπαν, τόσο νόστιμην, τό-
σον χαριτωμένην, ὥστε ἔλεγαν: « Τί
κρίμα, νὰ πάῃ ἔτσι νὰ τὴν χάψῃ ὁ λύ-
κος! . . . »

Εὐτυχῶς διὰ τὸ ἀκροατήριον, ὁ κα-
κὸς λύκος δὲν ἐβγήκε παρὰ μόνον εἰς τὰ
παρασκηνία, χωρὶς νὰ φανῇ καθόλου,
καὶ ὅταν τὸ κυνήγι τοῦ ἐπέστρεψε πάλιν
εἰς τὴν σκηνήν, ἦτο τόσο δροσάτο καὶ
νόστιμον, ὅσον καὶ πρὶν νὰ το χάψῃ ἡ
μούρη του. Δι' αὐτό, ὅταν ἡ Γρατσι-
έλλα ἐπανήλθε διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς
τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ βροντώδη
« εὐγε » τοῦ ἀκροατηρίου, ὅλοι ἡσθάν-
θησαν ἀνακούφισιν, ποῦ δὲν εἶχε οὔτε
μίαν τσουγκρανιά. Τρεῖς φορές τὴν ἔκα-
μαν νὰ ἐμφανισθῇ, καὶ κάθε φοράν δυ-
νατώτερα τὴν ἐχειροκροτοῦσαν. Τὴν
τρίτην φοράν μάλιστα ὄχι μόνον μὲ τὰ
χέρια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ
μπασοῦνιά, μὲ τὰς χονδρὰς χωριάτικας
μαγκιούρες των, μὲ τὰ κασκέττα των

« Τὸ ἐπέταξεν εἰς τὴν αἴθουσαν. » (Σελ. 253, στήλ. α'.)

ποῦ ἐπετοῦσαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔπειτα
μὲ τὴν φωνήν.

Τὴν ἐφώναζαν ἔξω, της ἐφώναζαν
μπίς, καὶ ἄλλην μίαν φοράν μπίς. Τὴν
τελευταίαν φοράν, ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα,
ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν, ἐχαιρέτισεν, ἀφοῦ ἔ-
φυγε καὶ ἦλθε τὴν ἑξῆς διὰ νὰ κάμῃ
τὴν μεγάλην ὑπόκλισιν. . . ἀφοῦ ἔστει-
λε φιλήματα μὲ τὸ ἓνα χέρι, κατόπιν
μὲ τὸ ἄλλο, καὶ ἔπειτα καὶ μὲ τὰ δύο
χέρια μαζί. . . ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα,
ἡ ὁποία πρώτην φοράν ἔβλεπε αὐτὸν
τὸν θρίαμβον, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ,
τί νὰ σοφισθῇ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ. Εἶ-
χε φθάσῃ εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς
συγκινήσεως, διότι πρὸ πάντων ἔβλεπεν
ἐμπρὸς της, δύο βήματα μακρὰν, εἰς
τὴν πρώτην σειράν, τὴν Μαργαρῶν, ποῦ
ἐχειροκροτοῦσε μανιωδῶς. Ἐξέφρα μίαν
ιδέα ἦλθεν εἰς τὴν ἐξυπνὴν θεατρίναν.
Ἡσθάνθη τὸ κόκκινο σκουφάκι της
ἐπάνω στὸ κεφάλι της, ὅτι ἀπὸ τὰς τό-
σας κινήσεις, ἐπήγαινε νὰ πέσῃ. Ἐσῆ-
κωσε τὸ χέρι της, ἀλλὰ, ἀντὶ νὰ το
στεριώσῃ εἰς τὰ μαλλιά της, τὸ ἀπέ-
σπασε μὲ ὀρμήν, καὶ, μὲ ἓνα τελευταῖον
χαιρετισμὸν πρὸς τὸ ἀκροατήριον, τὸ
ἐπέταξεν εἰς τὴν αἴθουσαν πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς Μαργαρῶς καὶ τότε, ἐξηφανί-
σθη εἰς τὰ παρασκηνία.

Ἡ Μαργαρῶ ἤρπασε τὸ σκουφάκι,
ἀλλὰ ὄχι χωρὶς κόπον. Ἐχειρίσθη νὰ
τὴν βοηθήσῃ καὶ ὁ Πετρογιάννης· νὰ
της κάμῃ ἰδίως μὲ τὰ χέρια του ὀχύ-
ρωμα ἐναντίον τῶν κριτῶν, οἱ ὁποῖοι
ἐπροσπάθησαν νὰ κυριεύσουσι τὸ περί-
φημον σκουφάκι. . .

Ὅταν αἱ παραστάσεις ἐτελείωσαν, ἀ-
νεχώρησαν ὅλοι καταμαγευμένοι μὲ ὅ-
σα εἶδαν καὶ ἤκουσαν· εἰς τὴν πλατεῖαν,
ἔπλεκαν τὸ ἐγκώμιον τῆς δεσποινίδος
Γρατσιέλλας, καὶ ἡ Μαργαρῶ ἤκουσε
τὴν Κυρίαν Δημαρχίαν ποῦ ἔλεγε πρὸς
τὴν Κυρίαν Παρεξέριαν ὅτι δὲν εἶχε
διασκεδάσῃ τόσο ὠραῖα οὔτε εἰς τὴν
Ὁπεραν τῶν Παρισίων.

Ἦσαν καὶ κτηματῖαι καὶ γεωργοί, οἱ
ὁποῖοι, μ' ὅλα τὰ γεράματά των, ἔλε-
γαν ὅτι ἐπέρασαν ἐκεῖ πολὺ εὐχάριστα
τὴν ὥραν των. Καὶ ἔπειτα ἦσαν ἐκεῖ
πλήθος τὰ παιδιά, σχεδὸν ὅλα ὅσα ἐπῆ-
γαιναν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Δουβρίνου,
τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ θέα-
τρον, μὲ τὰ μάτια των καρφωμένα πρὸς
τὴν ἐξέδραν, χωρὶς νὰ παραδέχωνται νὰ
γυρίσουσι ἄλλοῦ. Ἦσαν μὲ τὸ σῶμά
των εἰς τὴν πλατεῖαν, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦ-
μά των πραγματικῶς εὐρίσκοντο ἀκόμη
μέσα εἰς τὸ θέατρον. Δὲν εὕρισκαν λέξεις
διὰ νὰ ἐκφράσουσι τὸν θαυμασμόν των·
καὶ τὰ περισσότερα ἐστέκοντο ἄφωνα.
Ὁ ἐκστατικὸς ἐκεῖνος θαυμασμὸς ἦτο
τὸ εὐγλωττότερον ἐγκώμιον διὰ τὴν
παράστασιν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α.Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Σ'.

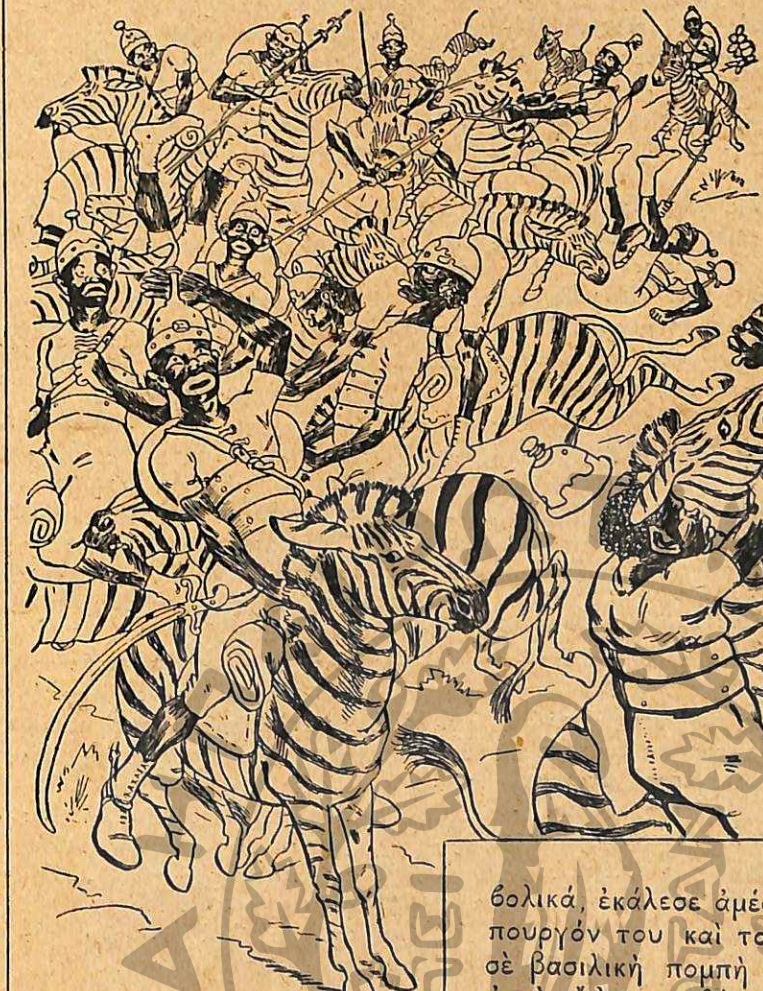
Ἦστερ' ἀπὸ τοὺς Ποδηλατο-Ἀγγελιαφόρους, νὰ, ἔρχεται μίαν ἰλὴ
ἐλαφροῦ Ἱππικοῦ. ποῦ ὀνομάζεται Τρία-Μηδὲν-Τρία.

Ἡ ἰλὴ αὐτή, ὅπως φανερώνει καὶ τὸ νόμα της, ἀποτελεῖται ἀπὸ τρια-
κοσίους τρεῖς ἀνδρας (ἀρ. 303), δηλαδή ἀπὸ τριακοσίους στρατηγούς,
ἓνα ἱλαρχὸν καὶ δύο ἀπλοῦς στρατιώτας!

Καββαλικεύουν ὅλοι τοὺς κάτι παράξενα ζωντανά, ποῦ δὲν εἶνε οὔτε
ἄλογα οὔτε μουλάρια.

Ἰδῆτέ τα εἰς τὴν εἰκόνα καὶ εἰπῆτέ μου ἂν τὰ γνωρίζετε. . . Ὅχι; . .
Ἔχετε δίκην. Δὲν εἶδατε ποτέ σας τέτοια ζῶα: Εἶνε ὄναγροι!

Ἄλλην φοράν ἐκαββαλίκευαν ἄλογα ἀληθινὰ ἄλογα, τριακόσια τρία
τὸν ἀριθμὸν ποῦ τὰ εἶχε ἀγοράσῃ ὁ Βασιλεὺς — μεταχειρισμένα καὶ
αὐτὰ σὰν τὰ ποδήλατα, — εἰς τὸ Παρίσι. Μίαν ἡμέραν ὅμως συνέβη

κάποιο ἐπει-
σόδιον. Εἰς
μίαν βασιλι-
κὴν πομπήν,
τὰ παρισιάνι-
κα ἄλογα, ποῦ
πρῶτη φορά
ἐστὶ ζωὴ των
ἐβλεπαν τό-
σους Ἀραπά-
δες μαζί καὶ
κανένα Ἀ-
σπρον, ἐτρό-
μαξαν, ἐξα-
φνιάσθηκαν,
καὶ ἔρριξαν
κάτω τοὺς
μισοὺς στρα-
τηγούς, ἴσα-
ἴσα τὴν στιγ-
μὴ ποῦ ἡ ἰλὴ
ἐπερνοῦσεν
ἐμπρὸς ἀπὸ
τὸν Βασιλέα!
Ὁ Κου-
κουμπιμπῆς
θύμωσε ὑπερ-
βολικά, ἐκάλεσε ἀμέσως τὸν Πρωθυ-
πουργόν του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, ἂν
οὐκ ἐβασίλει πομπὴ ξαναπέση κανεὶς
ἀπὸ ἄλογο, θὰ τοῦ πάρῃ τὸ κε-
φάλι ὄχι τοῦ ἀλόγου, ἀλλὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ!

Ἔτοι ὁ Πρωθυπουργὸς ἐσοφίσθη νάντικαταστήσῃ τὰ ἡμέρα ἄλογα
μὲ ἀγρίους καὶ ἀδαμάστους ὄναγρους
Θὰ μοῦ πῆτε: Καὶ πῶς; τῶρα δὲν πέφτουν πιά οἱ στρατηγοί;
Πέφτουν καὶ παραπέφτουν μάλιστα! Ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὸ
κεφάλι τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ δὲν κινδυνεύει, γιατί τὸ πέσιμον δὲν γί-
νεται ἀπὸ ἄλογο, ἀλλ' ἀπὸ ὄναγρο. Ὁ Βασιλεὺς εἶχεν εἰπῇ νὰ μὴν
ξαναπέσῃ κανεὶς ἀπὸ ἄλογο· δὲν εἶπε ὅμως νὰ μὴν πέσῃ καὶ ἀπὸ
ὄναγρο!

Καὶ ἡ πομπὴ ἐξακολουθεῖ νὰ περνᾷ. . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΠΡΟΒΑΤΑ

[Παραμύθι.]

Μιά φορά κ' έναν καιρό, εις την Μαγεμένη Χώρα, ήταν ένας μικρός βοσκός, Ἀγγελῆς τὸ ὄνομά του, κ' ἔδωκε τὰ πρόβατα τοῦ βασιλέα.

Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τα βόσκη, γιατί τὰ πρόβατα δὲν ἦσαν παρὰ μονάχα πέντε.

Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε ὅτι αὐτὰ τὰ πέντε πρόβατα δὲν ἦσαν πρόβατα κοινά· ἦσαν βασιλόπουλα καὶ βασιλοπούλες, ποὺ εἶχε μαζί των πόλεμο ἐκεῖνος ὁ βασιλέας, καὶ μιὰ μάγισσα κακὴ, γιὰ νὰ τον υποχρεώσῃ, τὰ εἶχε μεταμορφώσῃ καὶ τα εἶχε κἀνὴν πρόβατα.

Τὰ μάγια τῆς ὁμοῦς θὰ ἐλύοντο, καὶ τὰ βασιλόπουλα θὰ ἔπαιρναν πάλιν τὴν ἀνθρωπινὴν μορφήν των, ἅμα τὰ ἄφιναν νὰ πάνε καὶ νὰ φάγουν ἀπὸ ἕνα χόρτο φυτρῶμένο εἰς ἕνα μέρος τοῦ δάσους, —χόρτο πολὺ θαυματουργό, σὰν τὸ ἀθάνατο νερό...

Δι' αὐτὸ ὁ βασιλέας, ὅταν ἐπαράδωκε τὰ πρόβατα στὸν Ἀγγελῆ, τὸν ἐφώναξε καὶ τοῦ εἶπε :

—Κύτταξε καλὰ, μὴν τύχη καὶ πᾶς τὰ πρόβατα νὰ τα βόσκησῃς κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά, ὅπου φυτρώνει τὸ χόρτο τὸ θαυματουργό, γιατί εὐθὺς θὰ ἔξαναπαρῶν τὴν ἀνθρωπινὴν μορφήν των. Ἄν τυχὸν καὶ ἀμελήσῃς, καὶ κἀνὴς τέτοιο σφάλμα, τὴν πρώτην φορά θὰ σου κόψω τὸ ἕνα πόδι, τὴν δευτέρη τὸ ἕνα χέρι, τὴν τρίτη τὸ ἄλλο πόδι, ἔπειτα τὸ ἄλλο χέρι, καὶ ὕστερα, εἰς τὸ τελευταίον, ἐπειδὴ δὲν θάχῃς πλέον οὔτε χέρια οὔτε πόδια νὰ σου κόψω, θὰ βάλω νὰ σου κόψουν τὸ κεφάλι!

Ὁ Ἀγγελῆς ἐγνώριζε πολὺ καλὰ πῶς δὲν ἐχωράτευσεν ὁ βασιλέας, κ' εἶχε τὰ μάτια τέσσαρα στὰ πέντε πρόβατα.

Φαντάζεσθε ὅμως καὶ πόσῃ μανίαν εἶχαν τὰ πρόβατα νὰ πάνε νὰ βοσκήσουν τὸ χόρτο ποὺ ἐφύτρωνε κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά, καί, ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἐφαίνοντο σὰν ζῶα, εἶχαν ὅμως πάντοτε μυαλὸ καὶ λογικὸ, ἔκαμναν ὅ,τι κι' ἂν ἤμπορουσαν νὰ ξεφύγουν τοῦ Ἀγγελῆ...

Καὶ συνέβη ἕνα βράδυ, νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ μέτρημα ἕνα πρόβατο, καὶ τότε ἔκοψαν οἱ στρατιῶτες τὸ ἕνα πόδι τοῦ Ἀγγελῆ, καὶ ὁ Ἀγγελῆς ἦτον ἀπαρηγόρητος, γιατί ἔμεινε κουτσόποδης, ἂν καὶ τοῦ βάλανε ἕνα ὠραῖο ξυλῆνιο πόδι.

Ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες, καὶ ὁ Ἀγγελῆς δὲν ἦτο μόνον κουτσόποδης· ἔγινε καὶ κουλόχερος.

Τέλος πάντων, δὲν ἐπέρασε οὔτε χρόνος σωστός, ἀφ' ὅτου ὁ Ἀγγελῆς εἶχε διορισθῇ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλικοῦ βοσκοῦ, καὶ τὸ κοπάδι τοῦ ἔμεινε μ' ἕνα μονάχα πρόβατο, καὶ ὁ καίμενος ὁ Ἀγγελῆς δὲν εἶχε οὔτε χέρια οὔτε πόδια.

Ἐπρεπε νὰ τον ἐδέλεπατε, τὸν κακόμοιρο, μέσα στὸ ἀμαξάκι του, μὲ δυὸ γάντζους δεμένους στὰ ἀδεια τοῦ μανίκια, πῶς ὠδηγοῦσε στὴ βοσκὴ τὸ ἕνα καὶ μοναχὸ τοῦ πρόβατο, καὶ ἦταν λυπημένος καὶ καταλυπημένος.

Αὐτὸ ὅμως τὸ πρόβατο, δὲν θὰ τοῦ ἔφευγε ποτέ· τὸ εἶχε δεμένον ἀπ' τὸ λαιμὸ μ' ἕνα σχοινὶ πολὺ χοντρό, καὶ τὸ ἐτραβοῦσε πάντοτε μαζί του, καὶ ποτέ δὲν το ἄφινε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ του. Ἄν το ἄφινε νὰ φύγῃ, πᾶσι τὸ κεφάλι του!

Ἐνα βράδυ, καθὼς εὐρίσκοντο οἱ δυὸ τῶν, τὸ πρόβατο καὶ ὁ Ἀγγελῆς, εἰς τὸ λειβάδι κοντὰ στὸ δάσος, γυρίζει ἔξωφρα τὸ πρόβατο καὶ λέγει τοῦ βοσκοῦ τοῦ :

—Ἀκουσε, μικρὲ βοσκέ, πότε πιά θὰ βαρεθῇς νὰ με φυλάγῃς τόσο πολὺ; Δὲν θὰ μ' ἀφίσῃς μιὰ φορά νὰ πάω νὰ βοσκήσω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ χόρτο ποὺ φυτρώνει κοντὰ στὴν μαδιά πέτρα, καὶ νὰ φύγω κ' ἐγὼ σὰν τὰ ἄλλα τέσσαρα;

—Κάνεις, βλέπω, τὸν ἐξυπνο, προβατάκι μου, εἶπεν ὁ Ἀγγελῆς· δὲν το ξέρεις τὸ λοιπόν, πῶς ἂν σ' ἀφίσω καὶ ξαναγίνῃς ὅπως ἦσουν πρώτα, θὰ μου κόψουν τὸν λαιμό;

—Καὶ τί θὰ πάθῃς, ἂν σοῦ τον κόψουν; Ἐσὺ δὲν ἔχεις τώρα πιά οὔτε χέρια οὔτε πόδια, καὶ εἶσαι καταδικασμένος νὰ με φυλάγῃς ἄγρυπνος, ἀπὸ τὸν φόβο μὴ σου φύγῃ. Εἶνε ζωὴ αὕτη; Ἐνῶ ἐγὼ, ἅμα φάγω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ χόρτο, θὰ ξαναγίνω ἡ ὡμορφὴ βασιλοπούλα, ποὺ ἦμουν πρώτα, καὶ θὰ γυρίσω στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἐσὺ, ὥς πεθάνῃς, μὰ θὰ πεθάνῃς μὲ τὴν παρηγορία πῶς ἔκαμες μιὰ καλωσύνη.

Ὁ Ἀγγελῆς δὲν ἀπεκρίθη τίποτε σ' αὐτὰ τὰ λόγια· ἐκάθισε κ' ἐσυλλογιζόταν, κ' ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὅτι τὸ κάτωκατ τῆς γραφῆς, τὸ πρόβατο εἶχε δίκην.

Καί, ἐπειδὴ ἦτον πονόψυχος βοσκός: —Ἐλα, εἶπεν ἐπὶ τέλους· ἔλα, πᾶμε νὰ βοσκήσῃς ἀπὸ τὸ χόρτο ποὺ φυτρώνει κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά.

Κ' ἐπῆγαν μαζί κ' οἱ δυὸ στὴν πέτρα, ποὺ ἦτον ἐκεῖ πολὺ κοντὰ.

Ἄμα τὸ πρόβατο ἐβίσκησε ἕνα δυὸ φυλλαράκι ἀπὸ τὸ μαγικὸ βοτάνι, ἀμέσως ἄλλαξε μορφή κ' ἔγινε μιὰ ὠραία κόρη, μὲ φόρεμα ἀργυροῦφαντο καὶ μὲ οὐδέξανθα μαλλιά.

—Εὐχαριστῶ, Ἀγγελῆ, τοῦ εἶπεν, ἐνῶ ὁ βοσκός, μὲ μάτια θαμπωμένα, ἔχασκεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν θαυμασμό. Ἡ καλωσύνη σου θὰ πληρωθῇ, γιατί κ' ἐγὼ εἶμαι νεράιδα καὶ γνωρίζω μαγικά... Τὸν ἄγγιξε μὲ τὸ ραβδάκι τῆς, καὶ

εὐθὺς ὁ Ἀγγελῆς εὐρέθη μὲ γερά τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, εὐμορφος μικρὸς βοσκός, ὅπως ἦταν καὶ προτῆτερα.

Κ' ἦλθε τότε ἕνα ἀμαξάκι, ποὺ τὸ ἔσερναν χρυσαετοί, χωρὶς νὰ φανῇ ἀπὸ ποῦ ἦλθε· ὁ Ἀγγελῆς καὶ ἡ νεράιδα ἐκάθισαν εἰς τὸ ἀμαξάκι, καὶ ἔφυγαν καὶ πᾶνε...

Δὲν ξέρω τί εἶπε κ' ἔκαμε ὁ βασιλέας ὁ κακός, ἅμα δὲν ξαναεῖδε οὔτε τὸ πρόβατο οὔτε τὸν βοσκὸν τοῦ· γνωρίζω ὅμως πῶς ὁ Ἀγγελῆς ἐπῆρε τὴν βασιλοπούλα, κ' ἔγινε γάμος καὶ χαρά, κ' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ, — κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΣΤΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἔχετε τὴν περιέργειαν νὰ μάθετε πόσον ζυγίζει ἐν δεσκατομύριον; —Ἄν το θέλετε αὐτὸ τὸ δεσκατομύριον εἰς φράγκα χρυσά, θὰ ζυγίξῃ 322,580 χιλιόγραμμα, καὶ διὰ νὰ το μεταφέρετε, θὰ σας χρειασθοῦν 64 βχγῶνα, κατέχοντα μῆκος 400 μέτρων εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν· ἂν το θέλετε εἰς φράγκα ἀσημένια, τὸ δεσκατομύριόν σας θὰ ζυγίξῃ πέντε περίπου ἑκατομύρια χιλιόγραμμα, καί, ἂν τὸ μετατρέψετε τότε εἰς σύρμα διαμέτρου 4 χιλιοστών, θὰ δυνηθῇτε νὰ τυλίξετε μὲ αὐτὸ τὴν γῆν μας.

Εἰς τὴν Χίγην τῆς Ὀλλανδίας ἔγινε τὴν ἄλλην φορὰν, μεταξύ παιδιῶν δέκα ἑως δεκαπέντε ἐτῶν, συναγωνισμός μορφασμῶν. Τὸ βραβεῖον ἐδόθη εἰς ἕνα ἄγριον δεκατριῶν ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν ἀπαιτητικὸν μορφασμὸν. Ὁ βραβευθεὶς ὀνομάζεται Κάρολος Βάιτσερ, καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι δὲν εἶνε ἐκ φύσεως καθόλου ἀσχημῶς. Ἄν ὅμως ἐξακολουθήσῃ νὰ κάμνῃ τὸς ἀσχημῶς μορφασμούς, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μιὰν ἡμέραν θ' ἀσχημίσῃ.

Τοιοῦτου εἶδους συναγωνισμοὺς ἔκαμναν πολὺ συχνὰ κατὰ τὸν μεσαιῶνα οἱ Γάλλοι εἰς τὰς πανηγύρεις των.

Ὁ Φεβρουάριος τοῦ 1866, κατὰ τὸ δυτικὸν ἡμερολόγιον, ἦτο καὶ θὰ εἶνε μοναδικὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Δὲν εἶχε πανελλήνιον. Ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Μάρτιος εἶχαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ δυὸ πανσελήνους, ἀλλὰ ὁ Φεβρουάριος καμμίαν. Φαντάζεσθε πόσον σπάνιον εἶνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Δὲν εἶρε συμβῇ, λέγουσι οἱ ἀστρονόμοι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημιουργίας. Καὶ δὲν θὰ συμβῇ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἰδίων ἀστρονόμων, πρὶν περάσουν—πόσα νομίζετε;—2,500,000 χρόνια! Δὲν ἦτο λοιπὸν μοναδικὸς ἐκεῖνος ὁ κουτσο-Φλέβας;

Τὰ πρόβατα δὲ ἔχουν δόντια εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα. Εἰς μερικὰ μέρη τῆς γῆς εἶνε πρόβατα, ποὺ ἔχουν σχεδὸν ὅλον τὸ πάχος των εἰς τὴν οὐρανὴν των, —ὅπως τὰ λεγόμενα Καρμαμένα τῆς Ἀνατολῆς. Καταντᾷ μάλιστα νὰ εἶνε τόσο τὸ βά-

ρος τῆς οὐρᾶς, ὥστε διὰ νὰ περιπατῇ τὸ πρόβατον, οἱ ποιμένες τὴν δένουν ἐπάνω εἰς ἕνα ἀμαξάκι ἀπὸ μίαν σανίδα καὶ δύο τροχοῦς, τὴν ὁποία σῦρει ὀπίσω του τὸ πρόβατον ὅταν περιπατῇ. Τὸ πάχος τῆς οὐρᾶς εἶνε πολὺ γλυκὺ καὶ ἀπαλόν, καὶ εἰς ἐκείνα τὰ μέρη τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ βουτύρου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης ἔμαθε πρὸ ὀλίγου τὰ κλάσματα.

Προχθές, εἰς τὴν ἐσχόνην, βλέπων ἕνα κύριον παχύν καὶ μεγαλόσωμον, νὰ κάθηται ἐπὶ μικροτάτου ὀναρίου, φωνάζει πρὸς τὸν ἀδελφόν του :

—Νίκο, εἶα νὰ βγάλουμε ἀπὸ τοῦτο τὸ νόθον κιάσμα τὰς ἀκεραίας μονάδας!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσπρῆς Πασχαλίας.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραλείπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλοῦν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντας καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

36.—Ἡ Κασσαρίδα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ([3E] διὰ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν) μοῦ συστάει μίαν πτωχὴν κόρην, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου.

37.—Ἐπίσης καὶ ὁ Νικόλαος Καρραβᾶς ἀπὸ τὴν Χίον (μὰ διατὶ δὲν σημειώνει καὶ τὸ ψευδώνυμόν του; πῶς νὰ του δημοσιεύσω πρότασις Μικρῶν Μυστικῶν;) μοῦ συστάει ἕνα λαμπρὸν ἀλλὰ πτωχὸν μαθητὴν τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν ἴδιον πόθον.

Ἐλπίζω ὅτι ἔχεις εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν εὐφρων φίλων μου, θὰ ἐγγραφῶν γρήγορα καὶ οἱ δυο. (Συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ, φρ. 8 ἢ 10.)

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα πολυάριθμοι μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι ἠρίστευσαν εἰς τὰς ἐξετάσεις. Δὲν εἴμπορῶ νὰ τοὺς συγχαρῶ ἕνα-ἕνα καὶ τοὺς συγχαίρω ὅλους μαζί, ευχόμενόν τὴν ἰδίαν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν νὰ ἔχουν πάντοτε!

Τὸ ξεσπάθωμα προοδεύει! Ἄλλως τε, ὡς εἶπα, εἶνε κατὰλληλος καὶ ἡ ἐποχὴ διὰ μαθημάτων, ἐναρξὲς ἐξαμηνίας. Νέα μυθιστορήματα, ταξίδια, συναντήσεις, γνωριμίαι κτλ. Ἀρκετοὶ νέοι συνδρομηταὶ ἔγιναν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, κ' ἐλπίζω νὰ γίνων πολλοί.

Νὰ κ' ἕνα τετραστιχον, σχετικὸν μὲ τὸ ξεσπάθωμα, ποῦ μου ἔστειλεν ἡ καλὴ μου Κερκυραία Ἀρσενίς ([3E] διὰ τὴν φαιδρότατην ἐπιστολήν.)

Με πολὺν μεγάλον κόπο,
Διαπλασοῦλα μου χρυσῇ,
Προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπο,
Νὰ νικήσω... εἰς τὸ σπαθί!

Γλαυδῆ τῆς Ἀθηνᾶς [EE], μοῦ ἤρесе πολὺ ἡ γελιογραφικὴ καὶ συμβολικὴ παράστασις τῶν ἐξετάσεων, καθὼς καὶ ἡ τελευταία ἐπιστολὴ σου μὲ τὸ ἐπεισόδιον.

Ὅσον νὰ ἤθελα, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ἤμπορῶσα νὰ ἀνδῆμιόσευσ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Κίτρινου Ντόμινο! Νὰ μὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀλίγας λέξεις — χρονολογία, προφώνησις, ὑπογραφή, — ἀλλ' αἱ λέξεις αὐταὶ ἀποτελοῦνται ὅλη ἀπὸ θαυμαστικά!!! — Εἰς τὸ τέλος, ἀπὸ

ἐν μικρὸν ὑστερόγραφον, μαθαίνω ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ζέσης καὶ τοῦ βραδείου, τὸ Κίτρινον Ντόμινο τὰ ἔχει χαμένα!!!

Ἀλλ' ἔπειτα, τὸ διήγημά του ὑπερήρκεν εἰς τὸν κύκλον μας. Τὸ Ὑλὲρ Πατριδὸς [3E] π: χ: τὸ ὁποῖον παρετήρησα ὅτι ἔχει πάντοτε τάσεις κριτικοῦ, ἐκθειάζει τὴν εὐφρίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ διηγήματος καὶ λέγει ὅτι «ὁμοιογενεῖς μὲν δὲν ἦδύναντο νὰ υπερβῇ ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου τῶν διαγωνιζομένων». — Ὁ Ἀμύκτος Γελοτοποῖς ([3E] ἰὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν του,) μοῦ γράφει ὅτι πρὶν διαβάσῃ τὸ βραβεῖον τοῦ Κίτρινου Ντόμινο, ποῦ ἂν τὸ εἶχεν ἐμπρὸς του θὰ τὸ ἔδερνε. Ἀπὸ τὸ ἐδίδαξε ὅμως, ἤθελε νὰ το ἔχῃ ἐμπρὸς του διὰ νὰ τὸ φιλήσῃ, — μὴ ὑποπτεύω, φαίνεται, ὅτι τὸ Κίτρινον Ντόμινο εἴμπορεῖ νὰ εἶε... καὶ κορίτσι. — Ἀλλ' ἡ ὑπεροχὴ τοῦ βραβευμένου ἔργου κινεῖ καὶ τὴν ὠραίαν μετροφορσύνῃ τῶν ἄλλων συναγωνιστῶν· καὶ ἰδοὺ ἡ Περωνὴ Κερδία [EE] ἡ ὁποία μ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν Εὐφημον Μυεῖαν ποῦ τῆς ἔδωσα «δι' ἐν παληοδιήγημα, (ὄχι δά!)», τὸ ὁποῖον δὲν ἀξίζει οὔτε ἐν Εὐσημον.

Εἶνε πολὺ δικαιολογημένη ἡ ἀπελπισία σου. Δουκίσσα τῶν Σαλώνων [EEE], μετὰ τὴν μεγάλην ἀπόλειαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομίζῃς τὸν ἑαυτὸν σου τόσο δυστυχῆ. Ἐχεις τὴν μητέρα σου, τοὺς θεοὺς σου, τὰ δέλφια σου, τόσοις καλοῖς συγγενεῖς ποῦ σε ἀγαποῦν καὶ θὰ κάμουν ὅτι εἴμπορῶσιν διὰ νὰ νάντικαταστήσουν πλησίον σου ὅ,τι ἔχασες. Ἀλλὰ προπάντων ἔχεις τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν σου. Μὴ τὸ λησμονῇς καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι ποτέ.

Δὲν ἤξερω πλέον μὲ τί λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω, Ἐσπερίη Ἐσπερία [5E], διὰ τὰ χαριτωμένα καὶ γεμάτα ἀγάπην γραμματάκια σου, καθὼς καὶ διὰ τὰ ὠραῖα εἰκονογραφημένα δελτάκια ποῦ μοῦ στέλλεις. Καὶ ἡ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ δελτάκια ποὺ ἔρχονται εἰς τὸνομά της — ποῦ εἶνε ἡ Δις Κάκια; ἐρωτᾷ ὁ διανομέας, καὶ τῆς τὰ διδοὶ ἀπευθείας! — φαντάσου δὲ τὴν χαρὰν τῆς δταν τῆς εἶπα ὅτι θὰ τῆς στείλῃς καὶ λευκῶμα, μολοντὶ θὰ ἐπρωτιοῦσε... λίγες καραμέλες!

Σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, νέα μου φίλη Διονυσία Π.Χ. — Ἀλλὰ διὰ νὰ σου ἐγκρίνω ψευδώνυμον, πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμὴν.

Λέγω, Χίῶν τοῦ Ταυγέτου [EE], ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὠραϊότατον, — καὶ τί ὀρεσέρων τώρα τὸ καλοκαίρι! — ὥστε δὲν θὰ κάμῃς καλὰ νὰ τὸ ἀλλάξῃς. Ὁραὶά ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰ γορῶσῃ σιγά-σιγά μὲ τὰς οἰκονομίας του ὅλους μου τοὺς τόμους. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, θὰ σχηματίσῃ μίαν ὠραίαν βιβλιοθήκην, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὐρίσκουν τέρψιν διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ἐλαβα ἀκόμη δύο Στατιστικάς τῶν Εὐσημων τῆς Ἀ' Ἐξαμηνίας: τοῦ Ἀσπρῶν Ἀράτη [5E] καὶ τοῦ Ὀδῶν τοῦ Μονασσιάνου [5E]. Ἐν τούτοις δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ζητήσω καὶ ἄλλοι φίλοι μου μὲ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ὅσας ἔλαβα, εἶνε πλέον ἀρκεταί. — Ὅριστε! Καὶ ὁ φίλος μου Αἴλιος Ἀριστείδης [EE] γράφει αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ γράμμα του μὲ Στατιστικάς: Βραβεῖον, Μικρῶν Μυστικῶν, Παιδικῶν Πνευμάτων καὶ... ἔχει ὁ Θεός!

Τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαρίστησιν, μικρὴν μου Ἀχιλλεὺ Α.Κ. Δὲν παίρνεις καὶ κανένα ψευδώνυμον, συμφωνοῦν μὲ τὴν ἡλικίαν σου, νὰ συνεννοῦμεθα καλῶς.

Ἐκεῖν τὴν ἡμέρα διὰ τὰ πράγματα τὰ ἐβλεπα ρόδινα. Ἡ ζέση μοῦ ἐφαίνετο ὀλιγώτερη, καὶ φαγγὰ νωστισμώτερη, ὁ περίπατος διαδεσπαστικότερος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Παντοῦ ὅπου ἔστρεφα τὰ μάτια μου, ἔβλεπα δύο Εὐσημα μεγάλα, ζωγραφισμένα· τὸν ἀέρα! Ὅταν ἦσουν μικροί, τὰ ἀδελφὰ μου ἔκαμναν παράσημα ἀπὸ τενεκέ· μοῦ ἄρσαν πολὺ ἡ μανία μου ἦταν νὰ γεμίξω τὸ στήθος

μου μὲ αὐτὰ καὶ εἶχα μιὰν ὑπερηφάνειαν σὰν νὰ ἦταν τοῦλάχιστον ἀληθινά... Τώρα ἐπῆρα τὰ πρώτα ἀληθινὰ παράσημα ἀπὸ σένα, Διάπλάσις μου. Συλλογίζομαι δὲ ὅτι τὰ Εὐσημα ποῦ δίνεις σύ, γιὰ μιὰ καλὴ ἐπιστολήν, ἀπάντησιν σὲ διαγωνισμό, κτλ. ἔχουν πολὺ μεγαλητέραν ἀξία ἀπὸ τὰ παράσημα ποῦ παίρνουν μερικοί, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι παρηγορηθῶσιν εἰς τὴν ὑπόδοχὴν τοῦ Κάτσερ ἢ ἄλλου ἐπιστήμου προσώπου. Αὐτὰ ἀξίζουν ὅσο καὶ τὰ δικά μου, τὰ τενεκεδένια. Δὲν συμφωνεῖς;

Τὸ ἀνωτέρω γράμμα εἶνε τοῦ Ναυάρχου Νέλσωνος [EEE]. Ἦθελα νὰ ντιγράψω μόνον τὴν ἀρχὴν του, ἀλλὰ σιγά-σιγά παρεστῆρην κ' ἔφθασα ἕως τὸ τέλος. Δὲν πιστεύω νὰ δυσχεραστῇτε δι' αὐτό, ἀφοῦ σὰς ἔκαμα νὰ τοῦλάχιστον ἕνα τόσο χαριτωμένον γραμματάκι. Μόνον... ποῦ δὲν μου μένει πλέον τόπος, διὰ νὰ παντήσω καὶ εἰς ἄλλους. Ἡ παροιμία ὅμως μὰς διδάσκει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παύομεν «καὶ τὴν πῆτα ὀλκάειρη καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο».

Ὁραϊότατος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ὁ Αἰοικὸς Κερκυραῖος [EE], Θαλάσσιος Ἀῆρ [EE], Χρυσόπτερος Ἀγγελος [E], Βασιλεὺς τῶν Ρόδων [EE], Δροσόλοφος Νῆξ [EE], Φρά-Διάβολος [EE], Ἀειδαὺς [EE] (καὶ ἡ ζωγραφιστὴ χαριτωμένη!) Μέγας Κωνσταντῖνος [EE], Οὐδέις [5E], Ροδόπη [EE], Αἴμιος [E], Ἄρης [E], Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου [EEE], Ἀρχιζιζάνιον [EE], Χρυσόπτερον [Ὁνειρον] [EE], Βρυχώμενος Λέων [EE], Δούλιον δι Δούλη [E], Πειρακὴ Ἀκτὴ [E] καὶ Ἄνθος τῶν Λειμῶνων [EE].

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, ἔχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Παραθαλασσίον Διαβήτην (N. X. τετράδια ἔστειλα·) Στόνον τοῦ Βορέου (Θ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Κερκυραῖαν Ἀρσενίδα (M. A.).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν· ἡ Ποιητὴ Ἑλλάς μὲ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Κόρινθον τοῦ Ἀγγέλου καὶ Μεγάλην Ἑλλάδα — ἡ Αἰδοῦ τῆς Ἰδῆς μὲ τὴν Ἐσπερίην Ἐσπερίαν — τὸ Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παροθναγωγείου μὲ τὸ Στέμμα τῆς Ἑλλάδος, Μὴ με Λημονέας καὶ Μάρτιρα τῆς Ἐλευθερίας — ὁ Λόφος τοῦ Γάνου μὲ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, Ἀρην, Δούκα τῆς Δημησιάνης, Θεταλομάγνην καὶ Χαράν τῶν Γονέων — ἡ Ἐσπερίη Ἐσπερία μὲ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, Γρηγόσιαν Ἑλληνόπαιδα, Νεφελώδη Ψυχὴν, Ἀρνήν Ψυχὴν καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχὴν — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θα

«**Η Διάπλασις ἀσπάζεται** τούς φίλους της: **Σημαίαν** τοῦ Φωτός (μὴν ἀνησυχῆς, διότι ἡ ἐπιθυμία σου ἐξετελέσθη καὶ τὸ ἐσπάρθωμα θὰ λογαριάζεται ὡς ἰδικόν σου) **Εὐτυχές Μέλ-λον** (αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν· ἀλλ' οὔτε ἡ γνώσις τοῦ ψευδωνύμου ἀποτελεῖ ἐμπόδιον διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν) **Ναυοικᾶν** (χαίρω διὰ τὴν νέαν γνωριμίαν· φαντάζομαι τί ζῆσται κάμνει ἐκεῖ, διὰ νὰ μὴ γράψῃς τόσον ὀλίγα καὶ τόσον βιαστικά) **Ἀσέληνον Νύκτα** ([ΕΕ]· ἡ ἐπιστολὴ σου ὥρα· σὲ ἀπὸ παρόμοια Παιδ. Πνεύματα, δυστυχῶς, ἔχω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε) **Φλοῖσθον τῆς Θαλάσσης** ([Ε]· χαίρω πού δὲν με λημονεῖς· ἀλλὰ μὴ στέλλεις 3 **Ἀσκήσεις** πρὸς δημοσίευσιν τὴν 2 **Ἰουλίου**, ἐνῶν ἐδῆλωση ὅτι δὲν δέχομαι πέραν τῆς 10 **Ἰουνίου**, καὶ ἐνῶν, διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν καὶ νὰ τοῦ δημοσιευθῶν **Ἀσκήσεις**, δὲν εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ ὀλιγωτέρας τῶν δέκα· δὲν διαβάσεις τοὺς ὅρους καὶ τοὺς κανονισμούς;) **Δικέφαλον Ἀετὸν** ([5Ε]· ἔλαβα κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν περίφημον προσευχὴν· μία με· ἄλλῃ ἀνοησία καὶ τίποτε ἄλλο· μ' ἐφαίδρυναν πολὺ αἱ ἐπιστολαὶ σου· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) **Χειμῶνανθον** ([Ε]· διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ περιπάτου καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιήματος· ὁ Ἀνανίας δὲν ἔλυσεν τὸν γρίφον σου. . . ἔνεκα τῆς ζήτησης) **Ἀσημένιο Κῦμα** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ποιηματάκι ποῦ σοῦ ἐνέπνευσεν ἡ ἀγάπη μου) **Ὀχρὸν Ἀμάραντον** (θερμὰ συγχαρητήρια καὶ διὰ τὸ ἀπολυτήριον καὶ διὰ τὰ κολιάρια· μὰ πῶς θὰ τα ὑποφέρῃς· καλοκαιριάτικα!) **Ἀσμα τοῦ Ὁρφέως** (ἔχει καλῶς) **Χριστιανὴν Παρθένον** ([ΕΕΕ]· συνεμερίσθην ὅλην τὴν δικαίαν χαράν σου· εὐγε!) **Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας** ([ΕΕ]· ἐπιστολὴν ἀπὸ 14 σελίδας· ὅχι ποτέ!· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶνε καὶ φοβερόν) **Ὀμιχλώδη Ψυχὴν** (κ' ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς νὰ σ' ἔβλεπα· τὰ σέβη· τὸν μπαμπά ποῦ με διαβά-ζει με τὴν ἀγάλησιν) **Κυρὴν Σκαρφαλόστραν** ([ΕΕ]· ὦ! μὴ ἀκύνῃς ἀστεῖα με σκαρφαλώματα, διότι εἶνε ἐπικίνδυνον· καὶ οὔτε λου-τρά εἰς μέρη τόσον ἄγρια) **Κρόταλον** (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ μὴν ἀρίστης ποτε τὰς μελέτας σου διὰ νὰ προσδεῖσθαι καὶ νὰ γίνῃς χρήσιμος ἄνθρωπος· καὶ εἴτε ἐδῶ, εἴτε ἄλλου, τὸ ἴδιον εἶνε) **Μακρολαίμην** (χαίρω πολὺ· βραβεῖον ἔστειλα· γράφε μου) **Ὀλυμπιονίκην** (ὁ «Τροχόσπιτο»· γαλλιστὶ λέγεται «roulotte»· ὁ Ἀρσανιάν εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ Δουμᾶ, ἀλλ' ἐνσαρκώνει ὁλόκληρον ἐποχὴν καὶ εἶνε ιστορικώτερος ἀπὸ πολλὰ ἱστορικὰ πρόσωπα) **Αἰὶκα τῆς Δημοκρατίας** (χαίρω πού ἔγινες καλὰ· δὲν πειράζει, ἐξετά-σεις θὰ δώσης τὸν Σεπτέμβριον) **Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος** (ἂν δὲν σοῦ ἀπῆντησα, βέβαια ἐχά-θη) **Μικρὴν Ἀτιδίδα** ([ΕΕ]· λοιπόν, πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ ταινία με τὸ ὄνομά σου;) **Αἰοδὸν τῆς Φλωρεντίας** ([ΕΕ]· διόλου δὲν με βαρύνουν αἱ ἐπιστολαὶ σου, καὶ προπάντων αὐτὰ τὰ ὠραῖα ὄνειρα) **Γεώργιον Ι. Τσακασιάνον** (εὐχαριστῶ πολὺ· ἔστειλα) **Ἀλέξανδρον Α. Κ.** (εὐγε!) **Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα** ([4Ε]· διὰ τὴν λαμ-πρὰν ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εὐ-γενὴν πρσφοράν· ἀλλ' ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ γίνῃ τὸν Ἰανουάριον) **Παλλάδα** (περιμένω τὰς ἐν-τυπώσεις σου ἀπὸ τὸ ταξεῖδι· φίλησέ μου τὰ δέλφια) **Ἐρυνθρὴν Νίκη** (μὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σοῦ φανερώσω ἐγὼ ποῖα εἶνε ἡ Σημαία τοῦ Φωτός; αὐτὰ εἶνε μυστικά· ἂν θέλῃ, ἂς σοῦ τὸ φανερώσῃ μόνῃ της) **Υἱοβάτην** (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπῆντησε ἰδιαίτερος· ὅσοι σὲ ἀντασπά-ζονται) **Ντούμπλ-Τρίπλ** (σὲ συγχαίρω· ἐλπίζω ὅτι τώρα πού ἔχεις παύσειν, θὰ μὴ γράψῃς τα-κτικώτερα) **Μιμῶζαν** (με ὕψεται ἡ νέα διαμονή καὶ καλὸ ἐσπάρθωμα!) **Κομπογιαννίτην**, **Ἰα-πωνικὸν Ἀνθος** (ἔστειλα) **Περωμένον** ([ΕΕ]· διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπάρθωμα) **Ἑλληνικὴν Νῆσον** (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπῆντησεν ἰδιαίτερος) **Ἐρυνθόδεσμον**

(καλὸ ταξεῖδι· νὰ μοῦ γράψῃς κάπου-κάπου) **Κυριατίζουσιν Σημαίαν**, **Νυκτοκόρακα** (θερ-μοστάτας ευχαριστίας) **Κολυμβητὴν τοῦ Καρ-τείου** (τώρα λοιπόν ποῦ ἔπαυσαν τὰ μαθήμα-τα . . .) **Δαλαργιάν**, **Αἶολον** (τρεῖς τόμους βρα-βεῖον ἔστειλα) **Δίχρωμον Φούξιαν** (βραβεῖον ἔστειλα· σοῦ λείπουν ἀκόμη πολλὰ· πρέπει δη-λαδὴ νὰ πάρῃς ἢ ἐν Β' Βραβεῖον, ἢ δύο Ι', ἢ τρεῖς Ἐπαίνους) **Πυραμίδα τῆς Αἰγύ-πιου**, κτλ. κτλ.

Εἰς δὲας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 **Ἰουλίου**, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4-5-6-7-11-15-16-17-18-19-20-21-22-23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρο-μικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1-3-8-9-12-13-14-24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται **Ἄδετος φρ. 3** ταχυδρομικῶς **3.50**. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς **6.50**.

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται **Ἄδετος 7 φρ.** Χρυσόδ. φρ. **10**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Αὐγούστου.
Ο ὁρῶν τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω- τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μὲς εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος περιεχέει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

364. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις ἢ ἀριθμητικόν, Τὸ δεύτερον μου ἄνθος τι, ἐκ τῶν πολὺ κοινῶν Τὸ τρίτον μου εἶνε ἄβρον, τὸ γένος θηλυκόν Καὶ μιὰ βασιλοπούλα προκύπτει ἐξ αὐτῶν.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἡρακλῆος τῶν Ἀργείων.

365. Συλλαβογράφος.

Ἐπίρρημα με πρόθεσιν καὶ ζῶν ἂν ἐνώσης, Ἀρχαῖαν φοβεράν ἢ ἂν αὐτὰ θὰ φανερώσης.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἡρακλῆος τῶν Αἰγυπτίων.

366. Ἀναγραμματισμός.

Ἐνα τῶν Ἀποστόλων

ἂν ἀναγραμματίσῃς.

Ἀρχαῖον Βασιλεῖα

τῆς Κρήτης θάνατος

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἡρακλῆος τῶν Αἰγυπτίων.

367. Πυρκαῖες.

+ Οἱ σταυροὶ Βυζαντ. Αὐτοκράτωρ.

★+★ = Νῆσος Αἰγαίου.

★+★+★ = Δεινόν.

★+★+★+★ = Πόλις Ἑλληνική.

★+★+★+★+★ = Ἀρχ. ποιητής.

★+★+★+★+★+★ = Πόλις Ἑλληνική.

★+★+★+★+★+★+★ = Ἐκπαιδευτήριον.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλῆος τῶν Αἰγυπτίων.

368. Ἐπιγραφή.

ΟΙ ΝΕΜΟΙ

ΜΟΣΥΟ

ΒΟΣΛΟ

ΓΜΟΕΑ

Νὰ καὶ μιὰ ἐπιγραφή!

Ἀλλὰ πῶς θάναγνωσθῇ;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἡρακλῆος τῶν Αἰγυπτίων.

369. Κεκυρμένη Παροιμία.

Νάφαιρσις τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ κατ' ἢν εὐρίσκονται σειρὰν, νὰ σχηματίσῃς ἀρχαῖαν παροιμίαν.

Κάλυξ, οἶκος, υἱός, ἀσκός, Ρώμη, ἄγαν, κόμη, ὄρνις, καλῶς, ὄρκος, νέος, φωνή, ὦ-μος, νοῖς.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀλκυονίδος.

370-371. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ ποῦς διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄρις.

2.—Ὁ ἵππος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ὁζου Ἀναγνώστη.

372. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίζουν ὄνομα δένδρου: Ἀδύνατος, πεδιάς, γενναῖος, ψεῦδος, κακός, καθήμενος, γέρον, ἄφρων, πυκνός.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γραμματισμοῦ.

373. Φωνηεντόλιπον.

πθ - π - κ - πς - κ - πς

π - τν - πλ - στ - λδδ

θδρς - κ - πνκτς

Ἐστὶν ὑπὸ Ἀνδρέα τοῦ Κασογιάνου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

254. Τῆλεμος (τί, λαίμος.) — 255. Ὡλενος-ὠλένη.

256. ΕΛΒΕΤΙΑ ΕΑΡ
ΑΖΤΑΚΟΣ ΕΙΜΑΙ
ΕΜΠΟΡΟΣ ΕΙΜΑΙ
ΒΕΝΕΤΙΑ ΛΑΜΑΚΟΣ
ΛΑΡΙΣΣΑ ΡΑΧΙΣ
ΠΟΤΕΡΟΣ ΙΟΣ
ΣΠΕΤΣΑΙ Σ

258. Ὁ ἔχων ὅτα ἀκούει ἀκούετω. (Ἀ-ναγινώσκοντες ἐξ ἀρχῆς, πηδῶντες πάντοτε ἐν γράμματι.) — 259-261. 1, Ψορ (ΡΑΨωδός...) 2, Ὡτις (εἰς ΣΙΤΩ.) 3, Ἐποψ (γὺΨ Ὁ ΠΕτει-νός...) — 262. ΣΑΒΒΑΣ (διὰ τοῦ Α: Σαλα-μάνδρα, Ἀδάμας, Βράμας Βαρραβᾶς, Ἀραράτ, Σάρρα.) — 263. ΟΡΚΩ ΜΗ ΧΡΩ (ΝιΟδῆ, Τυ-Ρός. ΔεῖΚτης, Κίμωλος, ΣτάΜνος, ΤριΠρῆς, ΜυΧός, ΤάΡας, ΝεφΩδῆς.) Διὰ δὲ τῶν ἀρχικῶν: ν - τ - δ - κ - στ - μν = Ἐν τῷ Ἀδῷ οὐκ ἔστι μετάνοια — 264. Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐ-παίνει διὰ πλοῦτον (Ἀναξ - ἴον - ἂν - δράμι - ἐπ' - ἐν - Ἰδῆ - α - Πλούτων.) — 265. S yez poli et on vous hono - er. — 266. Ὁ βιολιστὴς φαίνεται ἂν στραφῇ ἢ Εἰκὼν οὕτως ὥστε ἡ ἄνω πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Ἡ κεφαλὴ τοῦ στη-ρίζεται εἰς τὸ μέσον τῆς ράχης τῆς πεσμένης καρέκλας, οἱ δὲ πόδες τοῦ φθάνουν σχεδὸν ἕως τὸν λαῖμον τοῦ κυρίου μετὰ λουκάνικα. Τὸ χεῖρ, τὸ βιολὶ καὶ τὸ πόδι φαίνονται εὐκόλα, βοηθοῦσας καὶ τῆς ἀπέναντι εἰκόνος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαριστῶ εὐχαριστῶ τὴν Ἑλικωνιάδα Παρ-θένον διὰ τὰ συγχαρητήρια — Δημ. Βαλ-σαμίδης. (Ε, 85)

Εὐχαριστῶ τὰς θεομωτάτας μου εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς ἀποστελλαντάς μοι δελτάρια ἐπὶ τῇ μνηστείᾳ μου. Διηγοῦμαι ὅτι προσωρι-νῶς παύω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ ευχα-ριστῶ τοὺς προτείνοντας.

Περωτὴ Ἑλλῆς. (Ε, 86)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια καλλιτεχνικά καὶ ἰδίως τοποθεσίας καὶ θαλασσογραφίας. Θεόδουλος Ν. Κουλλαπίδης, μαθητὴς Γυμνα-σίου, Λευκωσία (Κύπρου). (Ε, 87)